

AZ OLTÁRISZENTSÉGRŐL

Visszaszáll a lelkem a múltba. Szüzeket látok, és vértanúkat, akik liliomot tartanak kezükben, és pálmát lengetnek. Csodálva kérdezem őket: ti, virágai az emberiségnek, ti emberfeletti emberek, mi tett titeket oly nagygyá, oly erőssé, hogy szembe tudatok helyezkedni mindazzal, amit a test kíván, és az élet ígér?

S valamennyi egy titokzatos fehér kenyérré mutat, s az oltárra, amelyből mint élő szökőkútból árad a láthatatlan erő, a krisztusi lendület, a természetfölöttiség csodás varázsa, a hősiesség és a lelki nagyság hulláma. Látok férfiakat és nőket, ifjakat és leányokat, akik mind húsból és vérből valók, s mégis megállták helyüket a legnehezebb harcokban, és diadalra vitték törekeny testükben a lélek és keresztény eszmeiség örök igényeit. Honnan merítették erre az erőt? Kérdem tőlük és valamennyi így felel: az Oltáriszentségből. Krisztus eleven testének s vérének vétele edzett meg bennünket, az oltott isteni erőt emberi erőtlenségünk törzsébe; az tisztította meg, s hasonlította át a mi vérünket, hogy Krisztus szívverése lett a mi szívünk dobogása.

*(Forrás: Az imaórák Liturgiája 1465.o. olvasmányos imaóra, második olvasmány;
Bangha Béla beszédeiből - A vértanúk az Oltáriszentségből merítették erőt)*

